

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci navrhovatele: **M. K.**, zastoupený JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem se sídlem Za Zelenou liškou 967, Praha 4, proti odpůrci: **Magistrát hl. města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti odpůrce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 12. 2013, č. j. 10 A 105/2013 - 42, o návrhu odpůrce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh odpůrce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 12. 2013, č. j. 10 A 105/2013 - 42, **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 9. 12. 2013, č. j. 10 A 105/2013 - 42, zrušil k návrhu navrhovatele opatření obecné povahy, a to úpravu směrné části územního plánu hlavního města Prahy ze dne 7. 3. 2011, č. U 0941/2011, jíž došlo ke změně míry využití území v lokalitě vymezené ulicemi K., T., V H. aj. v k. ú. H.

Proti tomuto rozsudku podal odpůrce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž požádal o přiznání odkladného účinku. Tento návrh stěžovatel odůvodnil tím, že o vydání napadené změny územního plánu U 0941/2011 rozhodl po několikaletém pořízování. Touto změnou sledoval komplexní řešení účelného využití a prostorového uspořádání dotčeného území s cílem dosáhnout souladu veřejných a soukromých zájmů.

Nepřiznáním odkladného účinku hrozí stěžovateli nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Tuto újmu spatřuje stěžovatel jak v rovině finanční (použité prostředky z veřejných rozpočtů), tak v samotném zrušení odůvodněné změny funkčního využití ploch na základě dlouhodobé, komplexní a odborné činnosti zúčastněných správních orgánů.

Stěžovatel upozornil na to, že § 107 odst. 1 s. ř. s. odkazuje pouze na přiměřené (nikoli obdobné) použití § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. a je významný rozdíl mezi přijímáním běžného správního rozhodnutí a změny územního plánu formou opatření obecné povahy. Změna územního plánu je totiž pořízována v řádu několika let, je komplexnější, odborně i finančně náročnější a zasahuje nepoměrně větší počet osob než běžné správní rozhodnutí. Tyto skutečnosti je třeba dle stěžovatele při rozhodování o odkladném účinku důkladně zvážit.

Stěžovatel rovněž upozorňuje na to, že nastíněný rozdíl mezi správním rozhodnutím a opatřením obecné povahy není z hlediska přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dosud

judikaturou posouzen, což souvisí s novelizací soudního řádu správního provedenou zákonem č. 303/2011 Sb. Tato novelizace přitom dle stěžovatele, vzhledem k nové dikci § 73 odst. 2 s. ř. s., otevřela větší prostor pro přiznání odkladného účinku, než tomu bylo dříve. Stěžovatel je rovněž přesvědčen o tom, že přiznáním odkladného účinku nevznikne jiným osobám jakákoli újma a že přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Naopak existuje dle stěžovatele nepopíratelný veřejný zájem na stabilitě územního plánu a jeho změn, které byly vydány na základě několikaletého komplexního procesu. To souvisí s právní jistotou nejen stěžovatele jakožto správního orgánu, ale i širokého okruhu osob žijících v území, kde ke změně územního plánu došlo, a které se změnou souhlasí.

Navrhovatel se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřil.

Podle § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. je k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Návrh stěžovatele, který je správním orgánem, je třeba hodnotit ve světle názoru vyjádřeného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, publikovaného pod č. 1255/2007 Sb. NSS (byť k částečně odlišné právní úpravě): „*S ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům, které zákon opisuje slovy o nenahraditelné újmě.*“ V citovaném rozhodnutí rozšířený senát Nejvyššího správního soudu příkladmo uvádí jako relevantní situaci pro udělení odkladného účinku případy vrácení řídičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku.

Nejvyšší správní soud stejně jako v usnesení ze dne 15. 7. 2009, č. j. 6 Ads 87/2009 – 49, upozorňuje, že institut odkladného účinku je primárně spjat s žalobou proti rozhodnutí správního orgánu jakožto nástrojem ochrany veřejných subjektivních práv adresáta veřejnoprávního působení. Odkladný účinek přiznávaný takové žalobě má proto ochránit tohoto adresáta veřejné správy před případnými neodstranitelnými negativními následky správního rozhodnutí. Stále totiž platí, že podle § 2 s. ř. s. poskytují soudy ve správním soudnictví primárně ochranu veřejným subjektivním právům. Postavení žalovaného správního orgánu, jemuž soudní řád správní přiznal legitimaci podat kasační stížnost jako orgánu moci výkonné, spíše ale nasvědčuje tomu, že poskytnutím legitimace k podání kasační stížnosti správnímu orgánu se vyjadřuje zájem na efektivitě působení objektivního práva a jednotě a zákonnosti rozhodování krajských soudů ve správním soudnictví. Z tohoto hlediska je nutno nazírat i na návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podaný správním orgánem.

Je třeba vzít v potaz, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem, neboť směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. V návaznosti na uvedené závěry vychází Nejvyšší správní soud ve své konstantní judikatuře z toho, že přiznání odkladného účinku vůči pravomocnému rozhodnutí je třeba připustit pouze tehdy, jestliže nezbytnost odkladného účinku převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci. Přiznáním odkladného účinku se prolamují právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno; tímto zákonným postupem ovšem není přiznání odkladného účinku, ale až meritorní výrok o kasační stížnosti. Pokud by správní orgány neměly být vázány pravomocným rozhodnutím krajských soudů, kterými se ruší jejich správní akty, pak by zákonodárce musel zcela změnit koncepci

pokračování

správního soudnictví. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce opsal slovy o nepoměrně větší újmě.

Přestože se přdestřené judikurní závěry vztahují zejména k situaci přiznání odkladného účinku kasační stížnosti směřující proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, je třeba je *mutatis mutandis* aplikovat i na rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části dle § 101a a násl. s. ř. s.

Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že v posuzovaném případě nedospěl k závěru, že by stěžovateli vznikla nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a to s přihlédnutím k závěru vyslovenému ve zmiňovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49. Co se týká konkrétních dílčích argumentů stěžovatele, je třeba poznamenat, že stěžovatel nepředložil ani hrubý odhad tvrzených rozpočtových prostředků, které by měly být v důsledku neodložení právních účinků rozsudku městského soudu zmařeny. Vzhledem k celkovému ročnímu rozpočtu stěžovatele, resp. hl. města Prahy, však lze mít za to, že se nejedná, ve smyslu citované judikatury, o významnou újmu. V této souvislosti Nejvyšší správní soud navíc poznamenává, že povaha předmětné úpravy směrné části územního plánu a skutečnosti vyplývající ze správního spisu nesvědčí o tvrzeném několikaletém procesu pořizování dané změny územního plánu a vynaložení enormních rozpočtových prostředků, neboť se jedná jen o změnu dílčí povahy. Stěžovatel rovněž argumentuje zájmy nejen svými, ale i zájmem na právní jistotě „širokého okruhu osob žijících v území, kde ke změně územního plánu došlo, a které se změnou souhlasí“. Jednak je třeba vzít v potaz, že stěžovatel v tomto případě nehájí zájmy vlastní, ale zájmy jiných osob, které nemusí být vždy nutně v souladu s veřejným zájmem, jednak je možné poznamenat, že dané tvrzení představuje pouhou spekulaci, neboť v takto obecné rovině nelze posoudit, zvláště při rozhodování o odkladném účinku, tedy před meritorním posouzením kasační stížnosti, zda a kterých osob se předmětné opatření obecné povahy dotklo pozitivně a kterých případně negativně. Rovněž není možné považovat za rozhodné, že se opatření obecné povahy dotýká většího počtu osob, než běžné správní rozhodnutí. Nahlíženo touto logikou by totiž bylo nutné (bez dalšího) přiznávat odkladný účinek kasačním stížnostem směřujícím proti rozsudkům krajských soudů zrušujícím rozhodnutí správních orgánů v řízeních s vyšším počtem účastníků (kupř. různá územní rozhodnutí, rozhodnutí týkající se liniových staveb apod.).

S ohledem na uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v případě návrhu stěžovatele nejsou podmínky pro přiznání odkladného účinku dle § 73 odst. 2 s. ř. s. dány.

Nejvyšší správní soud proto podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2014

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu